

BARBARA CARTLAND

← ————— →
TAEVAS MAA PEAL
← ————— →

Originaali tiitel:
Barbara Cartland
A Heaven on Earth
2013

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

Tegelased ja olukorrad selles raamatus on fantaasia vili ega ole seotud ühegi reaalse inimese või tegeliku juhtumiga.

Tõlkinud Iiri Sirk
Toimetanud Anneli Sihvart
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Reet Helm

Copyright © 2013 by Cartland Promotions

All rights reserved.

© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2022.

D08418122
ISBN 978-9949-82-949-1

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

„Minult on sageli küsitud: „Kas armastus paneb maailma tiirlema, Barbara?“ Olen alati vastanud: „Minu jaoks paneb. Aga sinu jaoks?““

Barbara Cartland

Esimene peatükk

1877

„Ma arvan, et oleme peaaegu kohal! Pöörasime just sissesõiduteele!“ hüüdis Aurora, kui tõld järsult ja kõi-
kudes paremale keeras.

„Tunnen seda teekühmu nii hästi. Arvasin, et papa on selle nüüdseks lasknud korda teha.“

Neiu hüppas elevuses püsti ja piilus läbi tööllaakna, aga see oli jäisel detsembripäeval väga udune, nii et ta tõmbas selle lahti ning külma röske õhk tulvas sisse.

„Oih!“ hüüatas Phyllis, neiu teenijanna, kes värisedes istmenurgas kõssi tõmbus. „Külmetate meid kindla peale surnuks, preili Aurora!“

Aurora naeris ja tõmbas keebi karusnahkse voodriga kapuutsi ümber koomale.

„Las ma heidan ainult esimese pilgu Hadleigh Hallile ja siis sulen akna,“ vastas ta ja kummardus välja, heites igatseva pilgu ees kulgevale teele.

Maanteelt majani oli peaaegu miil maad ja kõrged puud, mis Aurora vanavanaisa oli istutada lasknud, varjasid laiuvad põllud ja rabad pilgu eest.

Tõld veeres sujuvalt edasi kahe võimsa halli hobuse järel, kes kappasid innukalt kodutalli oma pärastlõunase söömaaja poole.

Aurora ahmis vaimustusest õhku, kui graatsiline hirv puude vahelt välja ja üle tee sööstis.

Siis tundis ta, kuidas süda rõõmust sulab, sest nägi Hadleigh Halli tulesid kurvi tagant paistmas.

Keerduvad korstnad ja vana maja suur kaldus katus olid hõbehärmas ning akendest kumav valgus näis läbi udu maagiline.

„On imeline tagasi olla,“ ohkas Aurora, halastas Phyllisele ja sulges akna. „Ma ei suuda uskuda, et olen neli pikka kuud ära olnud.“

„Oh, preili Aurora,“ ütles Phyllis. „Ma ei suuda ära oodata head tassit äit teed pärast kogu seda jäledat Prantsuse kohvi.“

„Mul on nii kahju, Phyllis, ma tean, kuidas sa vihkasid Prantsusmaal olemist, aga mida ma tütarlastekoolis ilma sinuta oleksin teinud?“

Ta mõtles imposantsele kandilisele hoonele ühel Pariisi puiesteel, lõputute poleeritud põrandate, õpi-

laste kõvade voodite ja rangete õpetajatega, kellelt ta omandas nii palju etiketi ja kommete kohta.

Prantsusmaale jõudes oskas Aurora ainult mõne sõna prantsuse keelt ja pidi tütarlastekooli kõrgete nõuete rahuldamiseks selle, aga ka joonistamise ja muusika kallal kõvasti töötama.

Oli nii lohutav, et temaga oli kaasas Phyllis, kellega hommikuti ja pärast öörahu lobiseda.

Phyllisele ei pidanud ta selgitama, kuidas ta soovis näha oma rõivaid ja soengut, nagu oleks pidanud juhul, kui talle oleks määratud üks neist tõsisest Prantsuse toatüdrukutest, kes teisi tüdrukuid teenisid.

Tõld peatus järsult, rattad krigisesid kruusal ja hetke pärast avas kutsar Thomas ukse.

Aurora tõmbas pika keebi ümber ning hüppas Thomase käele toetudes maha.

„Häid jõule!“

Aurora tõstis pilgu ning nägi oma kasuema leedi Hartnelli graatsiliselt eestrepist alla laskumas, hallid juuksed kõrgele pealaele kuhjatud ja purpuritooni siidseelik kahisemas.

Aurora tõusis kasuema suudlemiseks kikkivastastele ega saanud seda tehes märkamata jätta, et kleidi purpurtoon oli pisut liiga erk ja mitte päris selline, mille teda viimaste kuude jooksul majutanud prantslanna oleks valinud.

„Kus papa on?“ uuris Aurora, järgnedes leedi Hartnellile marmorpõrandaga halli.

„Ta puhkab, mu armas. Kohtute, kui ta alla õhtusõõgile tuleb. Ehk peaksid praegu minema ja end värskendama, sul on väga pikk reis seljataga.“

Ta tõstis lornjeti, et Aurora nägu lähemalt uurida ja neius tekitas ebamugavust taipamine, et ta nägu on ilmselt punane ja läikiv ning juuksed sassis.

Aurora magamistuba sãras lõbusalt kaminas põlevast tulest ja küünaldest, mis tualettlaual vilkudes sooja kuma heitsid.

Niipea, kui teenrid olid tema pagasi maha pannud, helistas ta köögikellukest, et köögitüdruk talle teed ja röstsaia tooks.

„Ma tean, et õhtusõögini pole palju jäänud, aga ma ei suuda oodata,“ pomises Aurora, kui Phyllis tal keebi ja kleidi seljast oli aidanud ning ta peegli ette oma pikkadest kastanpruunidest juustest pusasid välja harjama istus.

„Mina ka mitte, preili. Olen täiesti kuivaks parkunud. Kae ainult, kui pikaks teie juuksed on kasvanud sellest saadik, kui viimati siin olime.“

Aurora vaatas peegelpilti ja silmitses põhjalikult suuri siniseid silmi ja südamekujulist nägu raamivaid tihedaid kastanpruune lokke.

Tema juures oli tõesti midagi teistsugust ja hoolimata soojast lapselikust õhetusest põskedel adus ta, et kui ta viimati sellesse peeglistse vaatas, oli ta alles laps, aga nüüd oli ta naine ja see mõte tekitas veidrat elevust.

„Palun, kas sa saad mu juuksed kenasti üles panna, Phyllis?“ küsis ta. „Tahan papa jaoks oma parimat välimust.“

Uksele koputati ja agaral sammul astus tuppa teenija, kandikul kõlisevad tassid, kopsakas hiina teekann ja kuuma röstsaiaga taldrik, mida kattis suur hõbedane kaas.

„Püsige nüüd paigal, või see ei saa kunagi valmis,“ ütles Phyllis, keerates Aurora läikivaid juuksepalnikuid keerukaks soenguks – viimase prantsuse moe järgi.

Aurora pööras näo tagasi, et Phyllis saaks oma kammi ja klambritega edasi töötada, kinnitades pikki palmikuid kuklasse elegantsesse sõlme.

Nii hea oli olla tagasi kodus ja oma magamistoas selle lilleliste sitskardinate ja ilusa valge portselaniga pesukapil, aga Aurora ei suutnud parata, et soovis midagi pisut põnevamat.

Õhtusöök papa ja „mammaga“, nagu leedi Hartnell end kutsuda laskis, ehkki ta polnud Aurora päris ema, on vaikne sündmus.

Papa esitab lõputult küsimusi Prantsusmaa kooli kohta, millele leedi Hartnell lisab oma kommentaare, kui ta just parasjagu ei nurise toidu üle või ei kritiseeri lauas teenivaid teenrid.

Aurora ohkas eesseisvale õhtule mõeldes. Milline kontrast on see Prantsusmaale maha jäänud tüdrukute-summa jutuvadaga.

Samal hetkel taipas ta, et teda ootas ees vaikne ja üksildane aeg.

Muidugi oli alati olemas armas Phyllis, kellele meeldis lobiseda.

Phyllis oli tundnud Aurorat beebieast saadik ja on Hadleigh Hallis alles ilmselt ka siis, kui Aurora jääb vanaks ja tema ilusad kastanpruunid juuksed on halliks läinud.

„Ongi kõik, preili Aurora. Olete valmis ja väga kena ka, ilusam kui ükski neist preilnadest oma uhkuse ja upsakusega!“

Siis tõi Phyllis pesulaualt suure valge kausi ja asus käsnaga pesema Aurora kaela ja käsi, mis oli pärast pikka reisi väga värskendav.

Kui ta lõpetas, laskis Aurora ta vabaks ning saatis teed ja rötsaia võtma.

„Kas teie ei võtagi?“ küsis Phyllis, tõstis hõbekaane ja nuusutas kuuma saia selle all.

„Ma ikka polegi näljane.“

Aurora soovis pisut vait olla ja teed juua ja pikast peeglist oma peegeldust vaadata.

Temas süvenes soov millegi erutava järele ning ta teadis, et ehkki ta võib tunda puudust koolitüdrukute lõbusast lobisemisest soengu- ja alusseelikumoodide üle, ei ole tal enam sinna tagasipöördumist.

„Olen nüüd naine,“ sosistas ta endamisi, „ja naine vajab enda kõrvale meest, kes tema eest hoolitseb. Soo-

viksin kohata kedagi, kes hoolib minust sama palju kui papa, aga kes on olemas ainuüksi minu jaoks.“

Ta tundis, kuidas nägu õhetama lööb, ja võis ka peeglist näha, kuidas ta roosaks oli läinud.

„Millest te ka ei unistaks, Aurora-preili, jätke see sinnapaika,“ porises Phyllis saiasuutäit alla neelates ja hoolikalt käsi pühkides, enne kui voodilt kauni rohelise siidkleidi võttis.

„Täna, sind, Phyllis,“ ütles Aurora vaikselt, vaadates kaminasimsil olevat kella, mille papa talle kaheteistkümnendaks sünnipäevaks oli kinkinud. „Ma tean, õhtusöögiaeg on peaaegu käes.“

Kleit istus ideaalselt ja seda täiendas kahvatu-roheline pits õlgadel. Seljal oli sobiva pitsiga kaetud moekas turnüür, mis andis Aurorale veel naiselikuma ja täiskasvanulikuma välimuse.

„Nõnda, Aurora-preili...“ Phyllis jooksis aknalaua juurde, kus sinivalges hiina portselanvaasis kõrgus uhkelt punaste õitega geraanium ja tõmbas lillelt mõned erkpunased kroonlehed.

Ta hõõrus kroonlehti sõrmede vahel ja tahtis eraldunud punast värvi Aurora huultele ja põskedele kanda.

„Ei!“ karjatas Aurora äkitselt piinlikkust tundes. „Ma ei usu, et papa selle heaks kiidaks.“

„Miks? Kõik tüdrukud teevad seda! Seda tehti juba siis, kui mina alles plikake olin. Mina ei näe selles midagi halba, preili.“

„Mitte täna.“

Aurora lükkas Phyllise leebelt eemale, tundes kurbust, et õhtusöögil pole kedagi, kes hindaks tema peent loomulikku jumet.

Äkitselt kostis vali kõmisev heli.

See oli gong, mida löi ülemteener Treginnis.

Aurora silus rohelist seelikuosa ja heitis viimase pilgu peeglisse enne, kui kahinal trepist alla läks ja õhtusöögilauas oma kohale asus.

Söögitoa seinad olid kaetud tumedate läikivate tammepaneelidega, millel peegeldus kogu antiikse söögilaua ulatuses eredalt põlevate küünalde valgus.

Kolme inimese jaoks oli see väga pikk laud.

Lord Hartnell, nõrk ja valgepäine, tegi endale vabisevate sammudega teed laua otsa ja leedi Hartnell, särav oma purpurkleidis, millele nüüd oli lisatud purpurne sulg juustes, marssis tema vastu teise laua otsa.

Aurora istus poolel teel nende kahe vahel, pika laua ühel küljel, ja pidi sedamööda pead pöörama, kuidas teda kõnetati.

„Küll on tore, et sa lõpuks jälle kodus oled, mu kallid,“ lausus isa nõrga ja kahiseva häälega, ise Aurorale naeratades.

„Jah, tõepoolest,“ nõustus leedi Hartnell kulmu kortsutades. „Treginnis, võite supi serveerida.“

Treginnis läks pikkamisi ümber laua liikvele ja tõstis nende kaussidesse natuke suppi.